

flog Ralken, hvilket kun kunde ske med et Par Lønder om Dagen og knap nok det, men nu derimod nøies med at læbste den, saa er dette Binde-middel ikke stærkt nok til at holde paa saadanne Mure, og derfor er der mange Mure, som gaa istykker og skræbe. I Tidens Løb ere de altsaa blevne brøstfældige paa mange Steder, og da mange af dem ere omtrent fra en og samme Tid, vil Brøstfældigheden ogsaa indtræde omtrent paa samme Tid. Derfor er det rigtigst, at jeg siger, at der paa mange Steder forestaar Ombygninger og Tilbygninger osv. ved danske Kirker. Nu kunde man vel gennem Syn paalægge vedkommende Kirkeiere at sørge for, at Kirkerne kom tilstede og fyldestgjorde deres Opgave; men saa kunde det vel ogsaa nok tænkes, at vedkommende Syn sømmede sig ved at give en Kirkeier i eet Aar en saa urimelig stor Byrde som den at opføre en hel ny Kirke. Men hvad vilde nu være rimeligere, end at den høitærede Kirkeminister, som selv er Godseier, paalagde, at der aarlig skulde foruden Reparationer indbetales Noget, som stod paa Vedkommendes egen Regning, men som kunde bruges, saasnart Dieblisset kom. Det var af stor Betydning med Hensyn til at sikre sig imod, at ikke mange Reparationer henstaa saa længe, at man maa skræbe til en hel Ombygning. Og her vil jeg lægge et lille godt Ord ind for, hvad der mulig kan komme; det er et lille bestemt Krav, der engang vil foreligge dette Thing. Naar, som f. Ex. oppe hos os, Jorden er tagen bort af Havet, og Beboerne saaledes have maattet flytte et andet Sted hen, saa at Kirken, som før har ligget midt i Sognet, nu ligger paa Udkanten ved Havet, langt fra Beboerne, omgivet af Klitter, hvor man ikke kan komme til den, og der saa er Tale om enten at ombygge eller flytte saadan en Kirke, og der ikke er Midler at skaffe tilveie i selve Egnen, vil saa den høitærede Minister og det ærede Thing med en ringe Del støtte et saadant Foretagende? Vi have det netop under Arbejde, og jeg gjør kun opmærksom derpaa for Fremtidens Skyld. Jeg vil dernæst gjøre en Bemærkning til Ændringsforslaget under Nr. 67 om den grønlandske Mission. Den høitærede Minister gjorde den Bemærkning, at den grønlandske Mission var saa overordentlig uheldig stillet. Maa jeg, da jeg har haft Leilighed til at se de Forhold nærmere, gjøre den høitærede Minister opmærksom herpaa. Der lever en Mand her i Landet, der har været oppe i Grønland i lang Tid, længere end de fleste pleie at være — der er et Medlem af Thinget, som nok kender ham nøie. Denne Mand ser ud, som om han var ældre, end han i Virkeligheden er, men han har flere Gange tilbudt at gaa op til Grønland og hjælpe paa Forholdene deroppe,

som han kender tilbunds. Men hvis nu denne Mand træder frem uden nogensomhelst anbefaling, og Folk ikke kende ham, saa vil intet Menneske tro, at den Mand gjemmer saa store Gøner som dem, han har, og at han netop særlig egner sig dertil, men en saadan Mand have vi. Det er kun dette, jeg gjør opmærksom paa, naar vi tale om, at det staa saa ilde til med Grønlandsmissionen. Jeg gjør da opmærksom paa den Understøttelse, som kan faas af en saadan Mand, der er kendt med Forholdene, og har en inderlig Kjærlighed, der gaar i samme Spor som Hans Egedes. Hvad en saadan Mand kunde udrette i de Leveaar, han har tilbage, kan vist ikke beregnes i Penge. (En Stemme: Hvem er det?) Det er en Nærparørende af et æret Medlem af dette Thing. Maa jeg endnu, inden jeg slutter, gjøre en Bemærkning til det Forslag, som er stillet om at negte Ministeren de 5,000 Kr. af Stiftsmidlerne til Forbedring af de smaa Kalds Lønninger. Der er en Side, som den høitærede Minister ikke fremkom med, men som man maa tages med i Betragtning. Naar man nu imødekommer mangt et Sogns vilige Fordringer paa at faae en ung Mand eller en anden, som de kende til at være deres Pastor og Sjælesørger, og saa Ministeren er nødt til at lade dem, der have Anciennitet, blive sidende i de smaa Kald, hvad sker saa? Foruden det, den høitærede Minister fremsørte, sker det, at, naar den Gamle saa er bleven saa meget tilaars, at han maa gaa af, saa skal det lille Kald, hvori han sidder, give ham Pension, og saa bliver det endnu mindre. Der gives altsaa Forhold, hvor det er ganske nødvendigt for Ministeren, at man her kommer ham imøde. Der er en Omstændighed, som jeg endnu vil gjøre opmærksom paa med Hensyn til Salget. Der staa i Betænkningen, at, naar Præstegaardslodder efter Forslag af de nuværende Beneficiariier blive solgte, bliver Noget af Kjøbesummen betalt i Byg, men der er en anden Del af det, som bliver betalt i Penge, og disse Penge gaa ind i Stiftsmidlerne. Hvorledes blive nu disse Penge forrentede til vedkommende Beneficiarius? De blive forrentede paa en saadan Maade, at Eftermanden slet ikke kan staa sig ved det; de forrentes med 4 pCt. — Afgiften til Regnskabsføreren. Det kalder jeg meget uheldigt anbragte Midler, der blive tagne fra Embederne, naar de blive forrentede og forvaltede paa en saadan Maade. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at f. Ex. det lille Kald, som jeg for Dieblisset sidder i, har 14,000 Kr. i Kapitaler. Det kunde nu se ud, som om det betød Meget, men Renten deraf gaar med baade til Formanden og til Præstegaardsbygningerne, som omtrent vare aldeles faldefærdige. Man